1

Струни підтягни,
Рівно вдар смичком,
Вересень ясний
Склиться над селом.

З дальніх роздоріж —
Там, де синій дим,—
Голубінь розріж
Танцем золотим.

А тоді здіймай
Шапочку стару:

Дай копійку, дай
За веселу гру!

2

Рівно вдар смичком
По людських серцях,
Щоб ніхто кругом
Не згасав у снах,

Щоб очам людським
Розкривалась даль,
Щоб сміялась їм
Молода печаль,

Щоб лилась любов
У безодній жбан,

Щоб похилий знов
Розігнувся стан.

3

Вересень ясний,
Як нова весна,—
Довгої струни
Голосна луна.

Гей, усі в танець,
Молоді й старі,
Поки не кінець
Переливній грі,

Поки сонце б'є
У серця й уста,
Поки в скриньці є
Каніфоль густа.

4

Склиться над селом
Сонячна твердінь,
Ластівка крилом
Розтинає тінь.

Далі, як вона!
Не спиняй ходи!
Осінь чи весна —
Ти іди і йди.

І коли б забрів
У незнаний край,—

На новий мотив
Скрипку наладнай.

5

З дальніх роздоріж —
Мандри без кінця.
Як блискучий ніж,
Розтинай серця,

Як гримучий грім,
Рокочи й гуди,
В кожну хату й дім
Не питай — іди!

Хай пісень твоїх
Не збагне слухач,—
Ти буди живих
І по мертвих плач.

6

Там, де синій дим,
Друг твій і сім'я,
Та чужий ти їм
І жага твоя.

"Струни наладнав
На дивочний лад,
Знявся й почвалав —
Не прийде назад!

Тільки ледве чуть
Невідомий звук..."

Ти навік забудь
Простягання рук!

7

Голубінь розріж,
Розметай мости,
Не питай, коли ж
Відпочинеш ти,

Не шукай ніде
Затишку й тепла,
Бо сама прийде
Опівнічна мла,

Бо останній крок
І останній звук —
І впаде смичок
З похололих рук.

8

Танцем золотим
Надь, пали і муч,
Щоб зійтися всім
В золотий обруч.

Щоб розквітла кров
Живоносних ран,
Щоб похилий знов
Розігнувся стан,

Щоб ударив грім
Із безодні хмар,

Щоб орлом ясним
Стрепенувсь бідар.

9

А тоді здіймай
Шапочку стару:
— Все життя віддай
За безумну гру!

1930